

Дві бабуськи в незвичайній школі, або скарб у візку

Лариса Ніцой

(уривок)

У Любомира, якого друзі називали Любою, і Василянки, яку називали Васею, були бабусі Олюня, точніше Баболуня, і Галя, яку всі кличуть просто Галуся. Бабуся Олюня готувала смачні страви і намагалася всіх щедро нагодувати, а бабуся Галуся була фанаткою спорту.

У Любомира і Василянки є друг Олежка.

Директор школи часто організовувала щось цікаве для дітей і батьків. Ось і зараз усі збиралися на пікнік. Бабусі Олюня і Галуся теж вирішили піти із внуками.

Друзі Люба, Вася і Олежка рушили до школи. Іти було зовсім недалеко, якихось десять хвилин прямою дорогою. Олежка їхав у візку, друзі йшли поруч.

— Поки йдемо, — озвався Олежка, — я вам щось розкажу. Я тут таке цікаве нарів! Одну легенду. Давно це було. Жив собі в Німеччині барон. Дуже багатий. Його бабуся була родом з України. І вирішив якось цей барон приїхати подивитися на ті місця, звідки походять його предки. Приїхав. А тут місцева знать давала бал і запросила його. Прийшов він на бал і зустрів дуже гарну молоду панночку. Усі побачили, що барон очей з неї не зводить, та порадили йому не марнувати на неї час, бо вона дуже горда. Уже скільки молодих знатних хлопців до неї сваталися, вона всім відмовила. Проте барон так закохався в неї, що світ білий йому потьмянів. Вирішив барон з нею одружитися — і несподівано для всіх дівчина відповіла йому згодою. Вона теж його покохала.

— Ой, як романтично! — захоплено вигукнула Вася.

— Ага, тільки це ще не все. Так от, красуня погодилася вийти за нього заміж тільки за умови, ще вона нікуди з України не поїде. Вона хоче жити там де народилася.

— Це що, патріотка така була? — запитав Люба.

— Ну, не знаю, можливо, — вів далі Олежка. — Замислився барон над словами своєї нареченої, адже жив він за кордоном, бізнес там у нього. Подумав — і погодився. Вибрав неподалік від міста мальовничий куточок: через невеличкий лісок протікала річечка, що утворила лісове озеро. Казали, що в озері вода цілюща, хто в ній купався, у того всі хвороби минали ...Ось біля того озера барон і надумався збудувати палац для своєї нареченої. Як задумав, так і зробив. Він же був страшенно багатий. З Німеччини привіз майстрів. Невдовзі палац був готовий, такої краси, що ні в казці сказати, ні пером описати. Усе в мармурі та в золоті. Лісок розчистили, проклали доріжки й зробили мальовничий парк. Чутка про неймовірну красу та чудодійність того місця швидко рознеслася по всіх усядах. Багатії та знать мріяли побувати в цьому райському куточку. Барон продав за кордоном усі свої фабрики і заводи, на ці гроші накупив дорогезних коштовностей, привіз їх до палацу й надійно заховав. Молоді побралися й

зажили щасливо. Проте їхнє щастя було недовгим. Почалася Перша світова війна, за нею революція. Потім прийшли більшовики. Настав голод та руїна. Молодий барон, рятуючи свою дружину та синів, виїхав у якісь далекі країни, покинувши все багатство тут. Згодом слід цієї родини загубився. До свого палацу вони вже ніколи й не повернулися.

— Та ну тебе, Олежку, — засмутилася Вася. — Так гарно почав і так невесело закінчив. Сумна історія!

— Я теж люблю, щоб був щасливий кінець, — і собі озвався Люба. — Гарна казочка, та без кінця А де ж хепі-енд?

— Та ніяка це не казочка, бо той палац справді існував. Тепер у ньому наша школа!

— Що? — в один голос скрикнули Вася й Люба. — Як це?

— А так це! Я чому вам все це розповів? Бо ця історія про нашу школу. Наша школа, виявляється, розміщена в дуже старовинній будівлі, колишньому палаці!

— Ти ж казав, що це був дуже гарний палац і щось я його не бачу.

— Бо палац відтоді багато разів перебудовували.

— Навіщо?

— А я знаю?!

— Ти ж у нас усе знаєш!

— Виходить не все. Особливо, якщо це дорослих стосується. Звідки я знаю, для чого вони красивий палац перебудували на некрасивий!

— Стривай, ти ж казав, що палац у лісі був, а потім з лісу зробили суперовий парк. А ми серед міста тепер, а не в лісі.

— Казав, бо так і було. Це нині місто, а тоді тут був ліс, власне, дуже гарний парк.

— Але ж парку немає!

— Немає, бо дерева повирубували, а побудували на їхньому місці багатопверхівки.

— Не може бути!

— Це ще не все! Я казав про річечку й озеро.

— О! Справді. І точно — ти щось переплутав з тим палацом, бо ніякою річечкою чи озером тут і не пахне!

— А стадіон є? — витріщилися друзі на Олежку.

— Ну думайте, думайте. Є стадіон, а було? Ще було на його місці?

— Що було на його місці? — кліпали очима Вася й Люба.

— Та озеро й було на його місці!

Люба й Вася презирнулися:

— Ні, ну це вже занадто! Олежку, ти мариш! У тебе від читання розум потьмарився!

— Та це він в інтернеті пересидів більше, ніж треба!

— По-перше, я справді багато перечитав усякого різного, і не тільки в інтернеті, а й книжок, бо мені більше робити немає чого, — і Олежка красномовно показав на свої нерухомі ноги. — Але це все правда! Річку загнали в труби під землю, озеро висушили, засипали й зробили стадіон.

— Цілюще озеро висушили?! — знову не повірили ДРУЗІ.

— Слухайте, ви як отой невіруючий Хома. Все так, як я кажу! І от що... Коштовності, що їх заховав барон у своєму палаці, ніхто нікуди не вивозив. Дослідники стверджують: скарб і досі тут!

Вася з Любою стали серед тротуару як укопані.

— Ти хочеш сказати, що красивий палац розвалили й перебудували на некрасивий, красивий парк вирубали, красиву ріпку загнали під землю, а красиве озеро утрамбували й закатали асфальтом? Ти хочеш, щоб ми в це повірили, та ще й коштовності якісь до цього приплів!

— Та не вірте собі на здоров'я! Я просто вам розповів те, що прочитав!

— Це все якась нісенітниця! — чомусь розсердилися Вася й Люба.

Запала мовчанка. Друзі все ще стояли серед тротуару, на них почали наштовхуватись перехожі. Не змовляючись, діти рушили до школи.

Наближаючись до школи, Вася й Люба стали мимоволі роззиратися, шукаючи хоч якесь підтвердження Олежчиної легенди.

Місто як місто. Однотипні багатоповерхівки стоять одна за одною. Трохи дерев то там, то тут. Між ними школа, поруч — стадіон.

Стадіон і справді ніби в заглибинці. І враз школа стала якоюсь не такою знайомою, як була. Посередині величезні вікна з вітражами від землі й на три поверхи догори. Центральна частина школи викладена з красивого сірого каменю, а по обидва боки зі звичайної цегли добудовано два крила...

— Цікаво, а чому барон з баронесою не повернулися додому?

— Та тоді якісь дивні часи настали. Я читав, але до кінця ще не все зрозумів. Багатих людей розстрілювали. Барон і баронеса були дуже багаті, тож їх могли так само вбити, от вони й не повернулися.

— Як це розстрілювали? За що? Через те, що багаті? Ти нічого не плутаєш?

— Ні, не плутаю. Так було! Багатих знищували, а їхні палаци руйнували!

— Тю, подуріли, таке виробляти! — обурився Люба. — Не хотів би я жити в ті часи. Дикунство якесь! От я, наприклад, хочу бути багатим, відкрити власний ресторан і дивувати відвідувачів своїми стравами. А ще я безкоштовно годував би бездомних. Хіба це погано?

— Чому ж погано, добре, звичайно! — підтримала Вася.

Біля школи зібралося видимо-невидимо учнів з мамами й татами. По дорозі стали під'їжджати автобуси й шикуватися в колону навпроти школи. Діти й батьки спілкувалися між собою. Усі чекали, коли з'явиться Світлана Миколаївна й скомандує сідати до автобусів. Так заведено в їхній школі — усім порядкував директор.

— О! Дивіться, Олежка їде!

— Привіт! Привіт! — до нього кинулися однокласники. За ними підтяглися старшокласники.

Узагалі, у їхній школі якось усі вмудрялися дружити між собою, малі й великі. Тож учні оточили Олежку.

— Досить сачкувати! Ти вже коли на уроки прийдеш?

— Та прийду яюсь! — віджартовувався хлопець.

— Та як же він по сходах їздитиме? І ліфта в нас немає!

— Ет! Нескладуха для тих, хто у візках!

— А ми йому пропелер до крісла примаїструємо, буде з поверху на поверх, як Карлсон, літати, тільки у візочку.

Учні жартували, плескаючи Олежку по плечах. Наговорилися, насміялися, уже в дорогу давно час. Та ні директора, ні жодного вчителя не видно!

— Що за дивина! — стали знизувати плечима присутні. — Куди це всі вчителі поділися? Де наш всюдисущий директор?

— Нарешті ми дочекалися, що вчителі проспали! — сміялися учні! (...)

А що ж було далі?.. Можете здогадатися, якщо твір закінчується так:

Чуєте, а ви зрозуміли, чому з Васею, Любою й Олежкою вся ця щаслива веремія сталася? У тому значенні, чому їм так пощастило зі скарбом? Не знаю, може у вас кожного дня під ногами скарб валяється, ніхто не бере, але в мене ще такого в житті не було. Хіба що п'ять копійок яюсь під ноги прикотилося. Ото й усе.

Треба ж такому статися, щоб не мені, не вам, а Васьці, Любці й Олежці таке щастя привалило. Можливо, нам також хочеться школу побудувати? Чи ще щось дуже гарне зробити! Правда? А скарб на голову не падає, хоч плач.

То як ви думаєте, чому їм так повезло? Здогадалися? Та тому, що Олежка не в телевизор зранку до ночі втикає. І не в інтернеті з ночі до ранку зависає, хоча це він також любить. Найбільше Олежці до вподоби читання! Це ж він вичитав легенду про їхню школу, про барона, про кохання й про скарб, а далі — справа техніки: вираховуй, де той скарб лежить. Головне, про нього дізнатися. Не прочитав би, не дізналися б, не шукали б, не знайшли б. Правильно? Гаразд. Біжу читати. Читатиму тепер усе підряд! Ой ні, оте на паркані з балончика накалякане не читатиму! То я